

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת
Public Art and Early Media Archive

אוסף עדינה בר-און
גב' דיוויס, 1981
טקסט, צילומים, גזרי עיתון, תעודה

Adina Bar-On Collection

Ms. Davis, 1981

Text, photographs, news clips, certificate

המכון לנוכחות ציבורית
המרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית, חולון
למידע נוסף צרו קשר דרך archive@digitalartlab.org.il

The Institute for Public Presence
The Israeli Center for Digital Art, Holon
For further information please contact us at archive@digitalartlab.org.il

A short text was handed out to the audience before the presentation of "Ms. Davis", at the Haifa Museum, on November 10th, 1982. It read:

"A performance that depicts different aspects of the lady's personality. In the performance's 1st section, Ms. Davis sits, for the duration of 20 minutes, by a gold table. She is explaining something about, herself, perhaps, her life. She is very expressive, immersed in movement of only face and hands without voice and text. The experience is a visual one.

In the 2nd scene of the performance, Ms. Davis is portraying either different aspects of her personality or more extreme features than those exposed in the 1st scene. She removes her shoes, changes her dress to a comfortable outfit and, and for the duration of 30 minutes, she performs in dynamic movements, without any articles, texts and sound; this section is an attempt to create a ritual of joy by means of the performer's ecstatic expression and with the aspiration of provoking a cathartic reaction in her viewers."

In August 2016, I write: In several performances during the 1980s and 1990s, as in the performances *Sky*¹, *Whao*², and *A Tribute*³, I had created scores⁴ that included excerpts which were not thoroughly worked-out and were intended to be improvised, in front of the audience, during the actual presentation. I relied on the rather unmediated meeting with my audience to ignite inspiration. In the short text, which I quoted above, I wrote: "... an attempt to create a ritual of joy by means of the performer's ecstatic expression and with the aspiration of provoking a cathartic reaction in her viewers." In those years, Expressionism in painting, Modern Dance, and the Rock music scene, could be described as lurking. While in those manifestations, the ecstatic was transmitted, in whichever media, by dynamic movements of limbs, torso, and voice, my performances put an emphasis on smaller muscular movements of the respiratory organs, stomach, and face. Therefore, though very intense and ecstatic, my performance-work has also had an introverted quality. In my classes I instruct my students to aspire to "minimal movement with maximum expression", since to my way of understanding, the less forceful expression will benefit communication.

During my improvised excerpts I expect a "cathartic reaction" of my viewers, but I do not instigate a loss of self-awareness. Rather, I encourage a keen consciousness of one's self, in another's vulnerability.

¹ *Sky*, 1980, Tel-Hai 80, a Contemporary Art event, Israel; The Tel Aviv Museum of Art, Israel; The Haifa Museum of Art, Israel.

² *Whao*, 1996, Fenomena Festival of Performance; Jerusalem, Israel.

³ *A Tribute (to Peace)*, 1985, Nizana Terminal, Israel.

⁴ "Score" is what I term the planned sequence of actions, in my performances.

Ms. Davis, 1982

Movement consultant: Ronit land

Visual Design: Daniel Davis

The Acre Festival of Theatre 1982, Israel

Julie M. Gallery, Tel Aviv, Israel

Tel-Hai 83, a Contemporary Art event, Israel

Haifa Museum of Contemporary Art, Haifa, Israel

ארכיון ארץ ישראל מוקדמת

AP

THE ISRAELI CENTER
FOR DIGITAL ART, HOLO
LAB

מכון לרשתות דיגיטליות
INSTITUTE FOR PUBLIC PRESENCE
מכון לתפוצה דיגיטלית

Public Art and Early Media Archive

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מקדמת

Public Art and Early Media Archive

ציבורית ומדיה מוקדמת

מכון תרבות וחינוך
מסגרת: מרכז ארזיאל
מכון לתערוכה, תל אביב

Public Art and Early Media Archive

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

IPD
מרכז המידע והמחקר
למדיה ולתקשורת
במסגרת משרד התרבות
והעניינים הרוחניים

THE ORIGINAL ART HISTORY
LABORATORY
ABTLAB

Public Art and Early Media Archive

בית אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

IP

ביתן לזיכרון ציבורי
INSTITUTE FOR PUBLIC PRESENCE
مركز للتذكور الحضاري

THE ISRAELI CENTER
ART LAB

Public Art and Early Media Archive

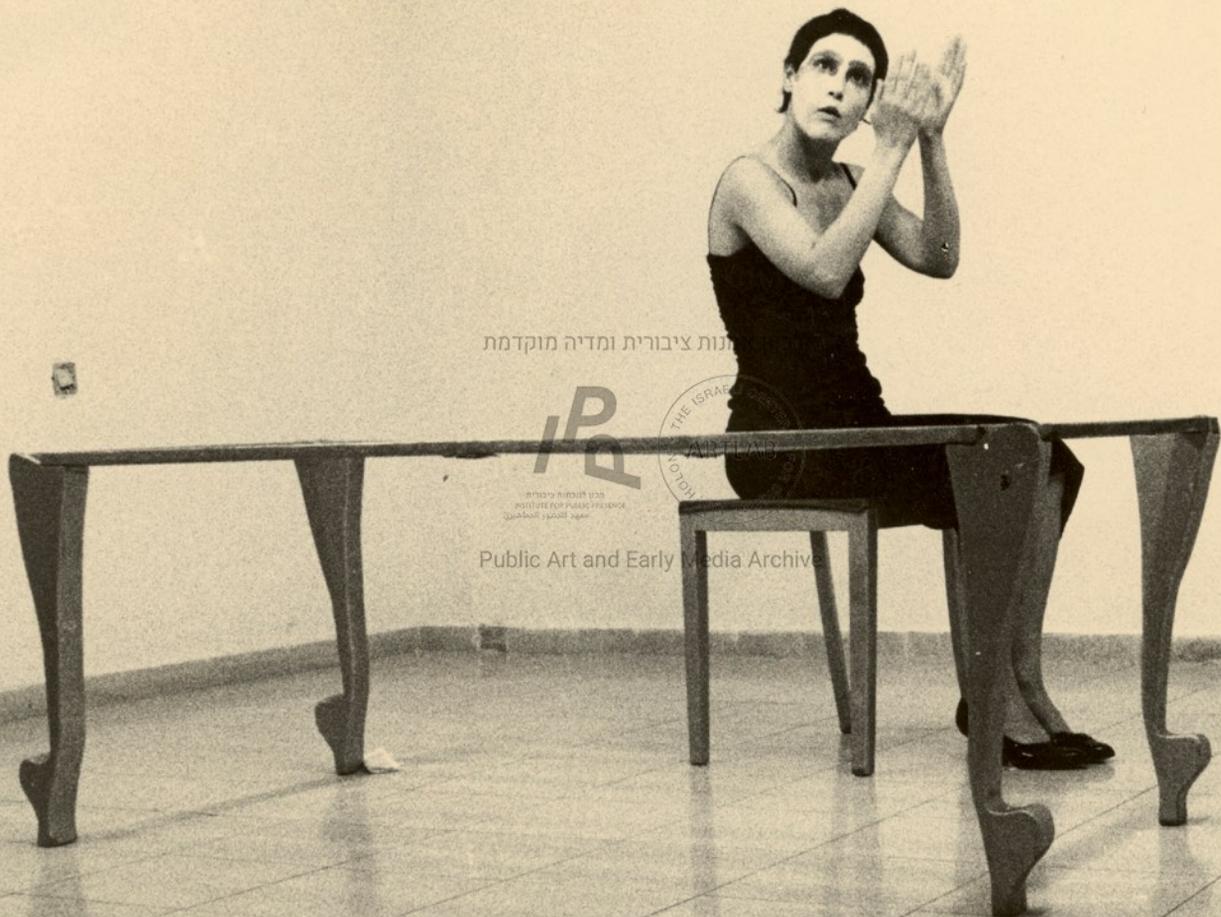
תנות ציבורית ומדיה מוקדמת

IP

THE ISRAELI
MUSEUM

ביתן תרבותי לישראל
ביתן תרבותי לישראל
ביתן תרבותי לישראל

Public Art and Early Media Archive

הכל נושם

"גב' דייוויס" – תיאטרון יחיד של עדינה בראון; הופעה בגלריה ג'ולי מ., יום שישי 8.4.83

המיצגים של עדינה בראון עברו הסבה שמית והם נקראים עכשיו תיאטרון-יחיד. הכותרת הזאת אכן מתאימה לחלק הראשון של המופע "גב' דייוויס", שהגישה בגלריה ג'ולי מ. בראון, בשמלת כתפיות שחורה ותיאטרלית, ישבה כרבע שעה ליד שולחן מוזהב ותיאטרלי אף הוא, באמצעות תנועות ידיים והבעות פנים לבד ניסתה לשרטט את עולמה המנטלי של אותה גב'. המלה לשרטט טעונה במקרה זה, ביותר ממשמעות אחת.

כמו רבים מאמני הבודי-ארט, בראון משרטטת או מציירת באמצעות גופה קווים וצורות בחלל ובזמן. הקו הוא לפעמים מרוסק, קצבי ועצבני. לפעמים התנועה מזכירה משיכות מכחול רחבות, ארוכות-נשימה ונדיבות, או הטחות אקספרסיביות. התנועות יכולות להיות

קטנות, סגורות ומעודנות. ובמקרים אחרים גדולות, גסות ופתוחות. הקנטורים ברורים ומגודרים במקרים אחדים, ובאחרים מטושטשים וממוסמסים — ויש עוד כהנה וכהנה הרכיבי קו וצורה בתנועה.

הסיטואציה המגבילה של שולחן פלוס כסא היא מעין מסגרת הפעילה על גבי דיוויס. הכנסת הגורם האנושי, החי נושם ומגיב, אל תוך מושגים השואלים מתחום האמנות הפלסטית, עושה את המופע לאירוע דרמטי נארטיבי, פוקמו בעולם התיאטרון, זאת, חרף העובדה שגב' דיוויס איננה מנסה לספר סיפור. הגב' נמצאת שם ככבוש מטוסים, ליד עצם בעל פונקציות מסוימות, וגם את הפעילות שלה איננה קונקרטי, נאלץ הצופה להמציא את הסיפור והדרמה שלה.

לבראון יש תנוגים של שחקנית טובה. לגופה ולפניה יש נפחיות חזקה וקשה להתיק מהם עין. גם כשהפעילות שהיא מבצעת באמצעות משעממת ליד בראון יפה מאוד — ואין לדולל בכך. ויפה איננו נתון חסר כלבד, אלא איכות דמיונית המוקרנת על סיביתה רועית לנד עוזרת לבראון מהו שנים בעיצוב המופעים שהיא מבצעת. נראה לי שמה שהשתיים עושות בתנוגים המצוינים של בראון איננו מספק בראון מנסה לעשות לגוף האנושי את מה שקחי ברבריאן עשתה לקול האנושי. אבל פעמים רבות כמתלק המופע שלה, ושארם הכדיקה של האפשרויות הגלומות בגופה, נשארם של כדיקה וגולמית כלבד — אטיוד שאינו מניק אותה הלאה. כמוחד כולט הדבר בחלק השני של המופע, שכבראון נעה בחלק כלי העוזר במסגרת בעלת אופי תיאטרלי.

הכניעה טוענת כי בחלק השני מוצגת התפתחות מרחיקת לכת עוד יותר של תכונותיה של הגב'. אך הגב' הריקה לכת עד כדי כך שהלכה לאיבוד. איבון רינר, למשל, מגבילה את הסגנון, האופי והאיכות של מנועת כאלף ואחד מגבלות וסטיגים. אך בתוך אלה היא יוצרת תחושה של תנועה הורמת בחופשיות מדרומה. בראון, לעומת זאת, הניח לכאורה מחופה כמעט שוטלי בחלק השני. היא יכולה להרשות לעצמה לשנות סגנונות תנועה והבעות פנים ככל העולה על רוחה; היא יכולה לחגוג את הגוף והאקספרסיה שלה כמעט שכל אופן שיעלה בדעתה; אך החופש הנפלא הזה הופך לאבן נגף רצינית. עודף האקספרסיה נעשה מעין עיסוק בעל אופי תרפויטי מבין בחלקו. התנועה האקלקטית והפכת למיניוריים והסינכונים הפעלתנים סביב לקורבן של עצמה לנרקסיום שאינו צריך לעניין את הצופה. בהי שנתון לבראון הוא במאי שיכניס את כלי הביטוי היפה והמוחד שלה למסגרת כרוזה ומגודרת יותר.

לתוך אופוזיציה קיימת בספרות העברית, שנוסחה הרבה לפני עניטשה החל ככלל לכתוב, הקושי הוא. אומר ברינקר, להבחין מתי פועלת עדיין אותה אופוזיציה משכילית ומתי נכנסים רעיונות ניטשאנים מובהקים — ופה, למרבה הצער, הצביע ברינקר על הקושי אבל לא על הכלים לאיתור ההשפעה. הנקודה המרכזית ביותר שלעלה בהוצאה היא, שפילוסופיה המכוננת ליחיד, כמו זו של ניטשה, והולכת ומתרחקת מההכוננות הקולקטיבי — המשמעות העולמית ביותר שלה בהיקולטטי — כספרות העברית היא ההכוננות להיות הקולקטיבי. שכוננות הפילוסופיה הניטשאנית לספרות העברית היא הופכת להיות בעלת משמעותו להיות הציבור והעם בישראל.

לברנקר אין כל בעיה להצביע על עוצמת ההשפעה של ניטשה על מחשבתם של סופרי הדור, שקלטו את תורתו. למדו אותה וזמה מהם המעניו אותה; הקושי מתחיל כשהוא עובר לנסוין ולשרטט את התפוצתו של נושאה על הספרות. על הקושי בחקר היחסים בין מושפע למשפיע כספרות מצביע ברינקר כבר בראשית דיוןו בין אמנות ציורית לתנועה מוזיקלית

יד עם זאת, דומה שהיה לו קל יותר לאפיין תרפונת של השפעה לו הצביע ביתר בהירות על מטרתו של מחקר כזה, או על שינוי (לחקר ההיסטוריה של הספרות, או התפתחות הספרות האליטורית, או אפיין מקורי השפעה על הספרות העברית המתחדשת-משהו). ברינקר, שכלל הידוע לי עוסק יחסים שבין הגות לספרות או בין הצהרת הכוונות של היוצר לבין התוצאה שכתבנו ועוד יחסים לחוסל הזה מתוך עניין כלבד, כלי שרצה להצביע על "חשיבות" או "הכרחיות" מחקר כזה — לא סימן הפעם אפילו את הקנטורים החיצוניים של תחום הדין הזה. כך, קצת תלוש באוויר וכלי שיוגדרו מיקומו ותיפקודיו. קירטע לו הדין כניטשאניות העברית בין הגותו המזוהרת של בריצ'בסקי ובין היגיו גיבוריו הכדורים של י.ח. ברנר. מבלי שהצטיירה מסכת אחת כוללת, לא עקרונית — אופני השפעה, אסימילציה של חופשים — ולא תאוריה — מה מקומה של השפעה זו על השפעות אחרות, וכדומה.

בעיה מסוג אחר לגמרי עמדה לפני פרופ' אסא כשר. שגם הוא ניסה לשרטט מעין יחסים בין חשיבת פילוסופית לבין תוצר ספרותי — או אמנותי כללל, לצורך העניין. השאלה "מהו סיפור פילוסופי" קיבלה, כסופו של דיון, תשובה מעין זו: סיפור פילוסופי הוא אותו סיפור שהתימה המרכזית שלו היא אנתרופואים הכלולים בהגדרת הפילוסופיה שלה מישוה שיש לו הסמכות להגדיר פילוסופיה. לא שכשר ניסח את הדברים בדיוק כך. הוא בנה,

כמו שבנויות כל הרצאותיו המבריקות והמהפנטות, שורה של הגדרות שהנהירו יותר ויותר את תחום הדין. אשית, מהו סיפור — שואל כשר, ומרחיב להגדרה המוסדית המקובלת היום (באוניברסיטה כראילן היא ההקבלה קצת כמו פצצה אטומית בחלל האקווריום האקדמי) של "טקסט, שנאשים הפועלים במסגרת אסמכותם בעולם הספרות נותנים לו מעמד של קנדידט להערכה" שנית, מהי פילוסופיה — ושוב, ההגדרה המוסדית: אלא שפה, בהיסח דעת כל במעקב, חורג כשר וטוען שעכשיו, אחרי שאמר שפילוסופיה היא הדבר אשר אלה השייכים לעולם הפילוסופיה קבעו שהוא פילוסופיה, ומחר לו — הוא, שמילואי שייך לעולם זה — הליצט הגדרה משלו. הוא מאפשר, כמובן, גם לאנשי הספרות לפעול בדרך דומה — אולם כשהוא דן בטקסט הספרותי לא נדרש כשר לצמצום ההגדרה המוסדית הרחבה, ואילו כשעבר לתחום הדין הפילוסופי פתח היה לו מפסיב יותר מדי אוויר, והוא המק חיש קל לגבול הדין של "פילוסופיה עוסקת בהשקפות עולם" וכשר, כמובן מפרט כאן, מכאן — מהו סיפור פילוסופי? סיפור שיש לו גורם בעוצבו, בהצדקה או כמימוש של השקפת עולם" (שעוסק בתיאור ההשקפה, בשאלה מדוע היא טובה, ובתיאור ההתנהגות הנדרשת לפיה).

מהו, אם כן, סיפור לא פילוסופי? למשל, סיפור העוסק בשאלות של ירוח או ציונות או ארץ-ישראל, כמו "מנוחה נכונה" של עמוס עוז. אינו בעל עניין פילוסופי, אומר כשר. שאלות הציונות והזהות היהודית אינן שאלות פילוסופיות, רבים מספורי עננון, הדנים בשאלת האדם היהודי ולא בשאלת האדם כללל אינם בעלי עניין פילוסופי. המסגרת העקרונית הושלמה — עכשיו לא נותר אלא לענות על כמה שאלות קוליות, כמו הבדיונית. אופן מחבטא הדין הפילוסופי ביצירה הבדיונית. אף מחלצים את התימה האידאית מתוך היצירה, מה בונה אותה במבנה העומק ומה כמבנה השטח ואיך מאתרים אותו, ועוד כהנה וככה שאלות שהן, כסופו של דבר, הדין המעניין. כשר, שסירב לתחום את דינו למסגרת הדין הז'אנריסטי וטען לעקרון כולל הציב, למעשה, כותרת המתייכת רק אותו — מטבע ההגדרות שלו-עצמו — לקבוצת סיפורים שהתימה שלהם היא אחת, זאת, לאחר שפטל בראשית הדין מיון לפי הקורים המשותפים ליצירות, מתוך שזה אינו קיים ביצירת האמנות. אין לא פסול במסגרת שהציב כשר. השאלה היא למה היא חשובה.

ארכיון ארנה צינברג וסדרה מוקדמת

Public Art and Early Media Archive

כלי יפה, חופש נפלא – עדינה בראון ב"גב' דיוויס"

גב' דיוויס יאטרון דיחיד של עדינה בר-און

עיצוב חנועה - רוניח לנד

עדינה בו-און למדה בבצלאל, עוסקת בשנים האחרונות בהצגות יחיד שהוצגו במוזיאונים, גלריות, פסטיבל תל-חי 80 פסטיבל ישראל 82 ופסטיבל עכו 82. בהצגותיה עושה ניסיונות לגשר בין עבודתה וקהל מגוון של ילדים, וקהל מוזיאוני וכמו כן קהל ברחוב.

בשנים האחרונות עובדה עדינה בר-און עם רוניח לנד אשר למדה באוניברסיטת לונדון אצל מכס קנינגהם ואנה הלפרין בארה"ב. עבודתן יחד גבשה הופעה, היאטרון מטוסדות ומגובשות יוחר.

"גב' דיוויס"

מופע המחאר היבטים שונים של האישיות של הגב' בקטע הראשון הגב' דיוויס יושבת במשך 20 דקות על יד שנלחן זהב ומתארח באמצעות פניה וידיה בלבד מעט מקורותיה. היאוריה הם אקספרסיוניסטים מאוד ואינם נעזרים בקול ומלל. התוויה היא חזותית.

בקטע השני של המופע גב' דיוויס מגולמת צד אחר של אישיותה של הגב', אן התפתחות מרחיקת לכת עוד יוחר של חלוצותיה בחמונה הראשונה. גב' דיוויס פושטת את נעליה

מחליפה את שמלתה בלבוש נוח ומבצעת במשך 30 דקות חנועה דינמי ללא סיוע אביזרים טקסטים או פס-קול. קטע זה הוא ניסיון לכנות פולחן לשמחה באמצעות יכולת הביטוי האקסטטי של השחקנית. מתוך רצון ליצור חגובה כמעט קטרסית אצל הצופה.

הצופה.

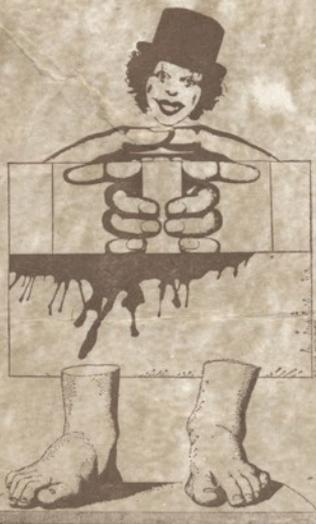
Public Art and Early Media Archive

הפסטיבל לתיאטרון ישראלי אחר תשמ"ג

עכו העתיקה 1982. 10. 6. - 2. טו - יט תשרי תשמ"ג

תעודת משתתף

ארכיון אמנות ציבורית ומזיה מוקדמת

עדינה בר-אין

מסד הדיגיטלי
למחקר וליצירה
באמנות ישראליות

גלריה דיזיין "Art and Daily Media Archive"

לקח חלק בפסטיבל עכו 1982

ותרם להצלחת הפסטיבל

בהוקרה

הנהלת הפסטיבל

- משרד החינוך והתרבות
- המועצה הציבורית לתרבות ולאמנות
- משרד התיירות
- עיריית עכו
- הסוכנות היהודית - המחלקה לפיתוח הגליל
- החברה לפיתוח עכו העתיקה
- החברה למתנ"סים
- מפעלי כור - עכו
- אמנוח לעם
- בנק דיסקונט
- הפקה: אמנות לעם

פרויקט אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

IP

ARTLAB

Public Art and Early Media Archive

כלי יפה, חופש נפלא – עדינה בראון ב"גב' דיוויס"

כמו שבנויות כל הרצאותיו המכריזות והמפגשות, שורה של הגדרות שהגותו יותר ויותר את חזונו הדין, ראשית, מהו סיפור – שואל כשר, ומרחיב להגדרה המוסרית המקובלת היום (באוניברסיטת בריאן) היא התקבלה קצת כמו פצצה אטומית כחלל האקורדיום האקדמי) של "טקסט, שאנשים הפועלים במסגרת סמוכות בעולם הספרות נותנים לו מעמד של קנדיט להערכה". שנית, מהי פילוסופיה – ושוכ, ההגדרה המוסרית: אלא שפה, בהיחס דעת קל במעקב, חורג כשר וטוען שעכשיו, אחרי שאמר שפילוסופיה היא הדבר אשר אלה השייכים לעולם הפילוסופיה קבעו שהוא פילוסופיה – מותר לו – הוא, שממילא-שיך לעולם זה – להציע הגדרה משלו. הוא מאפשר, כמובן, גם לאנשי הספרות לפעול בדרך דומה – אולם כשהוא דן בטקסט הספרותי לא נדרש כשר לצמצום ההגדרה המוסרית הרחבה, ואילו כשגב' ב"ג' מתייחסת אליו, היא ומקדושים קל לגבול הדין של "פילוסופיה נוספת בהשקפות עולם" כשר, כמובן מפרט כאן, מאן – מהו

המשך עמוד 39
 הקטנה, מסורה ומעודנת, ובמקרים אחרים גדולות, גטות ופתוחות. הקונטרסים ברורים ומגודלים כמקרים אחרים, ובאחרים מטושטשים וממוססמים – רש עוד כהנה וכנה רכבי קו וצורה כתנועה. הסיטואציה המגבילה של שולחן פלוס כסא היא מעין מסגרת לפעילות של גב' דיוויס, הכנסת הגורם האנושי, החי נושם ומגוי, אל תוך משגים השאולים מתחום האמנות הפלסטית, עושה את המופע לאירוע דרמטי נארטיבי, שמקוטע בעולם התיאטרון, זאת, חרף העובדה שגב' דיוויס איננה מנסה לספר סיפור, הגבי נמצאת שם בלבוש מסוים, ליד עצם בעל סנקציות מסוימות, וגם אם הפעילות שלה איננה קונקרטית, נאלץ הצופה להמציא את הסיפור והדמיה שלה. לבראין יש תגובים של שחקנית טובה. לגופה ולפניה יש נוכחות חזקה וקשה להתיק מהם עין. גם כשהפעילות שואב מבעת באמצעותם לדולל בכך, ויפה איננו נתון חיצוני בלבד, אלא איכות דומיננטית המוקנת על סביבתה, הנותנת

טיולים נהדרים במסלולים המרתקים ביותר!

- * אירופה: 8-30 יום.
- * ארה"ב, קנדה ומכסיקו: 28-32 יום.
- * המזרח הרחוק: 31 יום.
- * דרום אמריקה: 23 יום.
- * דרום אפריקה: 16 יום.

כל השנים

שייט באניות הפאר של ROYAL VIKING LINE

- 1) לאלסקה וקנדה (בשילוב טיול בארז'וב) 30 יום. תאריכי יציאה: יוני-28, חלי-22, 10-אוגוסט-27, 15, 3.
- 2) לחוג הקוטב הצפוני (כולל בקורים בקופנהגן ו-רינה) 19 יום. תאריכי יציאה: יוני-22, 15, חלי-27, 16.

חוברת עם פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות!

הטויל האב ביותר עם

אירופה טורס EUROPA TOURS

52 שנות נסיון שרות!

הארצות, התכנון והביצוע ע"י אירופה טורס רח' בן יהודה 100 תל-243224.

עירת תל-אכביץ

מופע קהילתי בנושא:

מי מפחד מנישואין?

מצבים בחיי נישואין ומשפחה משחק תפקידים באמצעות השחקנים

דין בהסדרה הממוקדת והפסיכולוגית

ד"ר נוגה רובינשטיין

